

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2013. gada 16. septembrī*

Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas vannas istabu aprīkojuma tirgi — Lēmums, ar kuru ir konstatēts LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta pārkāpums — Cenas paaugstinājumu saskaņošana un konfidenciālas komercinformācijas apmaiņa — Pārkāpuma jēdziens — Vienots pārkāpums — Attiecīgais tirgus — 2006. gada pamatnostādnes naudas soda aprēķināšanai — Smagums — Koeficienti

Lieta T-396/10

Zucchetti Rubinetteria SpA, Gocano [Gozzano] (Itālija), ko pārstāv *M. Condinanzi*, *P. Ziotti* un *N. Vasile*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *F. Castillo de la Torre*, *A. Antoniadis* un *L. Malferrari*, pārstāvji, kuriem sākotnēji palīdz *F. Ruggeri Laderchi* un *A. De Matteis*, vēlāk – *F. Ruggeri Laderchi*, advokāti,

atbildētāja,

par prasību prioritāri atcelt Komisijas 2010. gada 23. jūnija Lēmumu C(2010) 4185, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/39092 – Vannas istabu aprīkojums [un armatūra]), ciktāl tas attiecas uz prasītāju, un pakārtoti atcelt vai samazināt prasītājam uzlikto naudas sodu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja *I. Pelikánova* [*I. Pelikánová*], tiesneši *K. Jirimée* [*K. Jürimäe*] (referente) un *M. van der Vaude* [*M. van der Woude*],

sekretārs *H. Palasio Gonsales* [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 12. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – itāļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Ar 2010. gada 23. jūnija Lēmumu C(2010) 4185, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/39092 – Vannas istabu aprīkojums un armatūra; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) Eiropas Komisija konstatēja LESD 101. panta 1. punkta un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (EEZ) 53. panta pārkāpuma esamību vannas istabu aprīkojuma nozarē. Šis pārkāpums, kurā esot piedalījušies 17 uzņēmumi, esot noticis dažādos laikposmos starp 1992. gada 16. oktobri un 2004. gada 9. novembri un esot izpaudies kā pret konkurenci vērstu nolīgumu vai saskaņotu darbību kopums Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas teritorijā (apstrīdētā lēmuma preambulas 2. un 3. apsvērumi un 1. pants).
- 2 Precīzāk, Komisija apstrīdētajā lēmumā norādīja, ka konstatēto pārkāpumu veidojot, pirmkārt, minēto vannas istabu aprīkojuma ražotāju ikgadējas cenu paaugstināšanas un citu tarifācijas elementu saskaņošana, kas esot tikusi veikta regulārajās nacionālo profesionālo apvienību rīkotajās sanāksmēs, otrkārt, cenu noteikšana vai saskaņošana, par iegastu izmantojot īpašus notikumus, tādus kā izejvielu cenu paaugstināšana, eiro ieviešana, kā arī ceļu nodevu ieviešana, un, treškārt, konfidencialas komercinformācijas izpaušana un apmaiņa. Komisija turklāt konstatēja, ka cenu noteikšana vannas istabu aprīkojuma nozarē esot notikusi atbilstoši ikgadējiem cikliem. Šajā ziņā ražotāji esot noteikuši savus cenrāžus, kas parasti bija spēkā gada laikā un esot bijuši pamats komerciālajām attiecībām ar vairumtirgotājiem (apstrīdētā lēmuma preambulas 152.–163. apsvērumi).
- 3 Preces, uz kurām attiecās aizliegtā vienošanās, ir vannas istabu aprīkojums, kurš attiecas uz vienu no trim šādu preču apakšgrupām: sanitārtehnikas izstrādājumi, dušas nodalījumi un piederumi, kā arī keramikas izstrādājumi (turpmāk tekstā – “trīs preču apakšgrupas”) (apstrīdētā lēmuma preambulas 5. un 6. apsvērumi).
- 4 Prasītāja *Zucchetti Rubinetteria SpA* ir Itālijas uzņēmums, kurš no trim preču apakšgrupām ražo un tirgo vienīgi sanitārtehnikas izstrādājumus.
- 5 Apstrīdētajā lēmumā Komisija uzskatīja, ka iepriekš 2. punktā aprakstītās darbības esot daļa no vispārēja plāna, kura mērķis esot ierobežot konkurenci starp minētā lēmuma adresātiem un kuram esot tāda vienota un turpināta pārkāpuma pazīmes, kura piemērošanas joma iekļauj iepriekš 3. punktā minētās trīs preču apakšgrupas un kurš attiecas uz Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas teritoriju (apstrīdētā lēmuma preambulas 778. un 793. apsvērumi; turpmāk tekstā – “konstatētais pārkāpums”). Šajā ziņā tā tostarp ir uzsvērusi, ka minētās darbības esot bijušas atbilstošas vairākkārtēji novērojamam paraugam, kas sešās dalībvalstīs, kurās tika veikta Komisijas izmeklēšana, esot bijis viens un tas pats (apstrīdētā lēmuma preambulas 778. un 793. apsvērumi). Tāpat tā norādīja, ka pastāvot nacionālas profesionālas apvienības attiecībā uz visām trim iepriekš [3. punktā] minētajām preču apakšgrupām, kuras tā nosauca par “saskaņošanas struktūrām”, nacionālas profesionālas apvienības, kas ietver dalībniekus, kuri darbojas vismaz divās no šīm trim preču apakšgrupām, kuras tā nosauca par “vairāku preču apvienībām”, kā arī specializētas apvienības, kas ietver dalībniekus, kuri darbojas vienā no šīm trim preču apakšgrupām (apstrīdētā lēmuma preambulas 796. un 798. apsvērumi). Visbeidzot tā konstatēja, ka pastāvot centrāla uzņēmumu grupa, kuri saskaņošanas apvienībās un vairāku preču apvienībās esot aizliegtās vienošanās dalībnieki dažādās dalībvalstīs (apstrīdētā lēmuma preambulas 796. un 797. apsvērumi),
- 6 Kas attiecas uz pazīmēm, kuras var tikt secinātas no pretkonkurences darbībām, kas ir tikušas veiktas tostarp Itālijā, tās esot tikušas īstenotas divās neformālās grupās. Pirmkārt, daži uzņēmumi, tostarp prasītāja, starp 1992. gada jūliju un 2004. gada oktobri divas, trīs reizes gadā esot sanākuši *Euroitalia* ietvaros. Šajā grupā, kura ir tikusi izveidota, Vācijas ražotājiem ienākot Itālijas tirgū, informācijas apmaiņa esot attiekusies ne vien uz sanitārtehnikas izstrādājumiem, bet arī keramikas izstrādājumiem.

Otrkārt, sanāksmes esot notikušas *Michelangelo* grupā (atbilstoši viesnīcas nosaukumam, kurā ir notikušas sanāksmes), kurās prasītāja tāpat esot piedalījusies laikposmā starp 1995. gada beigām vai 1996. gada sākumu un 2003. gada 25. jūliju. Šajās sanāksmēs apspriedes esot attiekušās uz plašu sanitāro produktu spektru, it īpaši sanitārtehnikas un keramikas izstrādājumiem (apstrīdētā lēmuma preambulas 97.–100. apsvērumi).

- 7 Attiecībā uz prasītājas dalību *Euroitalia* un *Michelangelo* sanāksmēs Komisija norāda, pirmkārt, ka, lai gan prasītāja apstrīdot aizliegtās vienošanās juridisko kvalifikāciju, tā tomēr atzīstot, ka starp konkurentiem ir notikušas nepiemērotas apspriedes. Otrkārt, neatkarīgi no tā, vai tā ir vai nav piemērojusi attiecīgo cenu palielināšanu, prasītāja esot aktīvi piedalījusies sanāksmju organizēšanā un tajās notikušajās apspriedēs, ko pierādot Komisijas rīcībā esošie rakstveida pierādījumi (skat. apstrīdētā lēmuma preambulas 470.–474. apsvērumu).
- 8 Saistībā ar uzņēmumu iespējamās dalības konstatētajā pārkāpumā noteikšanu Komisija norāda, ka neesot pietiekamu pierādījumu, kas ļautu secināt, ka prasītāja, kā arī citi Itālijas uzņēmumi, kas ir piedalījušies *Euroitalia* un *Michelangelo* sanāksmēs, ir apzinājušies vispārējo plānu (apstrīdētā lēmuma preambulas 851.–879. apsvērumi).
- 9 Turklāt, lai aprēķinātu naudas sodus, ko tā ir uzlikusi apstrīdētajā lēmumā minētajiem uzņēmumiem, Komisija pamatojās uz Pamatnostādņem naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu (OV 2006, C 210, 2. lpp.; turpmāk tekstā – “2006. gada pamatnostādnes”) (apstrīdētā lēmuma preambulas 1174.–1399. apsvērumi).
- 10 Apstrīdētā lēmuma 1. panta 5. punkta 18. apakšpunktā Komisija konstatēja, ka laikposmā no 1992. gada 16. oktobra līdz 2004. gada 9. novembrim prasītāja esot piedalījusies pārkāpumā attiecībā uz vannas istabu aprīkojumu Itālijas teritorijā.
- 11 Apstrīdētā lēmuma 2. panta 17. punktā Komisija prasītājai uzlika naudas sodu EUR 3 996 000 apmērā.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 12 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās kancelejā iesniegts 2010. gada 8. septembrī, prasītāja cēla šo prasību.
- 13 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (ceturtā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.
- 14 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem tika uzklauti 2012. gada 12. jūnija tiesas sēdē.
- 15 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
  - prioritāri atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
  - pakārtoti atcelt vai būtiski samazināt prasītājai uzliktā naudas soda apmēru;
  - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanas izdevumus.
- 16 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
  - noraidīt prasību;
  - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 17 Ievadam ir jāatgādina, ka Savienības tiesas īstenojamā pārbaude tiesā attiecībā uz lēmumiem, ko Komisija ir pieņēmusi, lai piemērotu sankcijas par konkurences tiesību pārkāpumiem, ir balstīta uz LESD 263. pantā paredzēto tiesiskuma pārbaudi, ko, ja tiesā šajā ziņā ir izvirzīts prasījums, papildina neierobežota kompetence, kas minētajai tiesai saskaņā ar LESD 261. pantu ir atzīta ar Regulas Nr. 1/2003 31. pantu (šajā ziņā skat. Tiesas 2011. gada 8. decembra spriedumu lietā C-386/10 P *Chalkor*/Komisija, Krājums, I-13085. lpp., 53., 63. un 64. punkts). Šī kompetence pilnvaro tiesu papildus vienkāršai sankciju tiesiskuma pārbaudei aizstāt Komisijas vērtējumu ar savu vērtējumu un līdz ar to attiecīgā gadījumā atcelt, samazināt vai palielināt uzlikto naudas sodu vai noteikto kavējuma naudu (skat. Tiesas 2011. gada 8. decembra spriedumu lietā C-272/09 P *KME u.c.*/Komisija, Krājums, I-12789. lpp., 103. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2011. gada 5. oktobra spriedumu lietā T-11/06 *Romana Tabacchi*/Komisija, Krājums, II-6681. lpp., 265. punkts).
- 18 Ņemot vērā iepriekšējā punktā izklāstīto judikatūru, pirmajām kārtām ir jāizskata prasītājas prioritāri izvirzītie prasījumi attiecībā uz apstrīdētā lēmuma atcelšanu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, un otrām kārtām – pakārtoti izvirzītie prasījumi, kas būtībā ir vērsti uz to, lai Vispārējā tiesa īstenotu savu neierobežoto kompetenci, lai grozītu, to atceļot vai samazinot, Komisijas prasītājam uzlikto naudas sodu.

Par prioritāri izvirzītajiem prasījumiem, kas ir vērsti uz apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu

- 19 Lai pamatotu savu prasību, prasītāja izvirza trīs pamatus. Pirmais pamats attiecas uz kļūdām, ko Komisija esot pieļāvusi, nosakot konkrēto tirgu. Otrais pamats ir saistīts ar to, ka Komisija esot kļūdaini uzskatījusi, ka attiecīgās darbības ir LESD 101. panta pārkāpums. Trešais pamats attiecas uz kļūdām un pārkāpumiem, ko Komisija esot pieļāvusi, nosakot naudas soda apmēru.

Par pirmo pamatu attiecībā uz kļūdām, ko Komisija esot pieļāvusi, nosakot konkrēto tirgu

- 20 Prasītāja norāda, ka saistībā ar apstrīdētajā lēmumā, it īpaši minētā lēmuma preambulas 791. apsvērumā, izmantoto konkrētā tirgus definīciju Komisija esot pārkāpusi LESD 101. pantu, pieļāvusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā un neesot izpildījusi savus izmeklēšanas un pamatojuma sniegšanas pienākumus. Kā tā ir apstiprinājusi tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumiem, šajā ziņā tā izvirza divus galvenos iebildumus.
- 21 Pirmkārt, saistībā ar trim preču apakšgrupām prasītāja vispirms norāda, ka Komisija neesot precīzi definējusi konkrētos tirgus, lai gan šī analīze esot nepieciešamais nosacījums, lai attiecīgos faktus kvalificētu kā vienotu pārkāpumu. Turpinot Komisija esot kļūdaini uzskatījusi, ka trīs preču apakšgrupas veido vienu un to pašu preču tirgu, lai gan, no vienas puses, tās neesot aizstājamas nedz no piedāvājuma, nedz no pieprasījuma viedokļa un, no otras puses, runa esot par tehnoloģiskā, komerciālā un estētiskā viedokļa atšķirīgām precēm. Šajā ziņā tā norāda, ka, pat ja varētu uzskatīt, ka sanitārtehnikas izstrādājumi un keramikas izstrādājumi viens otru papildina un starp tiem pastāv ekonomiskā saikne, ar to nepietiekot, lai konstatētu viena konkrēta tirgus esamību.
- 22 Otrkārt, apstrīdētajā lēmumā Komisija neesot noteikusi konkrētā ģeogrāfiskā tirgus apmēru, kas tai esot bijis jādefinē atbilstoši Komisijas Paziņojuma par jēdziena konkrētais tirgus definīciju Kopienas konkurences tiesībās (OV 1997, C 372, 5. lpp.) 8. punktam. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka Komisija ir aprobežojusies ar precizējumu, ka konstatētais pārkāpums attiecas uz šī sprieduma 1. punktā minētajām sešām dalībvalstīm.
- 23 Komisija iebilst pret prasītājas izteikto argumentāciju.

- 24 Pirmām kārtām, runājot par prasītājas iebildumu, ka Komisija neesot varējusi secināt par vienota pārākuma esamību [un neievērot, ka] trīs preču apakšgrupas neesot viena un tā paša preču tirgus daļa, pirmkārt, ir jākonstatē, ka apstrīdētajā lēmumā, no vienas puses, Komisija nekādi nav uzskatījusi, ka minētās trīs apakšgrupas, ko tā ir skaidri nošķīrusi apstrīdētā lēmuma preambulas 5.–12. apsvērumā, būtu piederīgas vienam un tam pašam preču tirgum. Apstrīdētā lēmuma preambulas 791. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka “ar to vien, ka pārākumā iesaistītās preces ir piederīgas dažādiem tirgiem, nepietiek, lai apstrīdētu faktu, ka konkrētā rīcība ir vienots pārākums”.
- 25 No otras puses, tas, ka Komisija ir uzskatījusi, ka, ņemot vērā pretkonkurences darbību attiecībā uz katru no trim preču apakšgrupām savstarpēju atkarību un vispārējā plāna esamību, kā tas izriet tostarp no apstrīdētā lēmuma preambulas 796. apsvērumā, vannas istabu aprīkojuma nozarē pastāv viens vienots pārākums, nenozīmē, ka Komisija no tā būtu secinājusi, ka trīs preču apakšgrupas ir viena un tā paša tirgus daļa. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka LESD 101. panta 1. punkta pārākums var izrietēt ne vien no tādiem nolīgumiem un saskaņotas darbības veikšanas gadījumiem, kuri ir izolēti un par kuriem sankcijas ir jāpiemēro kā par atsevišķiem pārākumiem, bet arī no savstarpēji saistītu nolīgumu vai saskaņotas darbības virknes, kuri tādējādi ir uzskatāmi par vienotu pārākumu veidojošiem elementiem (šajā ziņā skat. Tiesas 2004. gada 7. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P *Aalborg Portland u.c./Komisija, Recueil*, I-123. lpp., 258. punkts un tajā minētā judikatūra). Lai pierādītu vienota pārākuma esamību, Komisijai ir jāpierāda, ka nolīgumi vai saskaņotas darbības, lai gan tās attiecas uz atšķirīgām precēm, pakalpojumiem vai teritorijām, iekļaujas vispārējā plānā, ko attiecīgie uzņēmumi apzināti īsteno, lai sasniegtu vienotu pretkonkurences mērķi (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Aalborg Portland u.c./Komisija*, 258. un 260. punkts, un Vispārējās tiesas 2008. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-54/03 *Lafarge/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 482. punkts).
- 26 Tādējādi konstatējot, ka trīs preču apakšgrupas, lai gan tās ir piederīgas atšķirīgiem preču tirgiem, ir bijušas vienota pārākuma priekšmets, Komisija nav pieļāvusi nevienu kļūdu.
- 27 Otrkārt, ir jānorāda, ka Komisijai nav bijis nekāda pienākuma apstrīdētajā lēmumā precīzi norobežot to preču tirgus, kuriem ir piederīgas trīs preču apakšgrupas.
- 28 No vienas puses, kā Komisija būtībā ir norādījusi apstrīdētā lēmuma preambulas 891. apsvērumā un ko prasītāja nav apstrīdējusi, no judikatūras izriet, ka, piemērojot LESD 101. panta 1. punktu, Komisijai attiecīgais tirgus ir jādefinē, lai noteiktu, vai nolīgums var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm un vai tā mērķis vai sekas ir nepieļaut, ierobežot vai izkropļot Savienībā pastāvošo konkurenci. Līdz ar to pienākums norobežot attiecīgo tirgu lēmumā, kas pieņemts, piemērojot LESD 101. panta 1. punktu, Komisijai ir nosakāms tikai tad, ja bez šādas norobežošanas nav iespējams noteikt, vai nolīgums, uzņēmumu apvienības lēmums vai attiecīgas saskaņotas darbības var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm un tā mērķis vai sekas ir nepieļaut, ierobežot vai izkropļot konkurenci iekšējā tirgū (skat. Vispārējās tiesas 2005. gada 25. oktobra spriedumu lietā T-38/02 *Groupe Danone/Komisija*, Krājums, II-4407. lpp., 99. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 29 Šajā lietā ir pietiekami konstatēt, ka prasītāja nav sniegusi nedz argumentus, nedz pierādījumus, lai pierādītu, ka pretēji tam, ko Komisija ir uzskatījusi apstrīdētajā lēmumā, saskaņotas darbības, kas *Euroitalia* un *Michelangelo* ietvaros ir norisinājušās attiecībā uz Itālijā tirgojamiem sanitārtehnikas izstrādājumiem, nav varējušas ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm un to mērķis vai sekas nav bijušas ierobežot un izkropļot konkurenci iekšējā tirgū.
- 30 No otras puses, atbilstoši tam, ko Komisija ir norādījusi apstrīdētā lēmuma preambulas 892. apsvērumā, ir jāatzīmē, ka konstatējums, saskaņā ar kuru trīs preču apakšgrupas ir piederīgas dažādiem preču tirgiem, nekādā ziņā neapšauba faktiskos apstākļus, kas tai ir izraisījuši minētā lēmuma preambulas 796. apsvērumā izdarīto secinājumu, būtībā, ka minētās darbības ir uzskatāmas par tādām, kuras, ņemot vērā starp tām pastāvošās savstarpējās atkarības saiknes un vispārējā īstenošanas plāna esamību, ir vienota pārākuma daļa.

- 31 Šajos apstākļos prasītājas argumenti, ar kuriem tā norāda, ka trīs preču apakšgrupas neesot piederīgas vienam un tam pašam preču tirgum, jo tās neesot aizstājamas nedz no piedāvājuma, nedz no pieprasījuma viedokļa un esot atšķirīgas no tehnoloģiskā, komerciālā un estētiskā viedokļa, ir jānoraida kā neiedarbīgi.
- 32 Ar diviem pārējiem prasītājas argumentiem nevar grozīt šī sprieduma 31. punktā veikto konstatējumu.
- 33 Saistībā ar pirmo prasītājas argumentu, ka tā esot piedalījusies tikai konstatētā pārkāpuma Itālijas aspektā, šajā ziņā ir pietiekami norādīt, ka šāds konstatējums nenozīmē, ka Komisija nebūtu varējusi likumīgi secināt par vienota pārkāpuma, kurā ir piedalījušies citi apstrīdētajā lēmumā minētie uzņēmumi, esamību.
- 34 Saistībā ar otro prasītājas argumentu, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 791. apsvērumā Komisija esot kļūdaini atsaukusies uz Vispārējās tiesas 2005. gada 15. jūnija spriedumu apvienotajās lietās T-71/03, T-74/03, T-87/03 un T-91/03 *Tokai Carbon* u.c./Komisija (Krājumā nav publicēts, 90. punkts), vispirms ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 791. apsvērumā Komisija ir atzīmējusi:
- “Visbeidzot, lietās par aizliegtu vienošanos Komisijai ir tiesības balstīt savu konkrēta tirgus aprakstu uz uzņēmumu – dalībnieku rīcību. Vispārējā tiesa [...] sava [iepriekš minētā] sprieduma lietā *Tokai Carbon* [u.c./Komisija] 90. punktā ir norādījusi, ka nevis Komisija ir patvaļīgi izvēlējusies attiecīgo tirgu, bet aizliegtās vienošanās, [kurā šajā lietā aplūkojamais uzņēmums] ir piedalījies, dalībnieki ir brīvprātīgi koncentrējuši savas pretkonkurences vienošanās attiecībā uz [šajā lietā aplūkojamajām] precēm. Ar to vien, ka pārkāpumā iesaistītās preces ir piederīgas dažādiem tirgiem, nepietiek, lai apstrīdētu faktu, ka konkrētā rīcība ir vienots pārkāpums.”
- 35 Turpmāk ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 889. apsvērumā Komisija, atsaucoties uz šī sprieduma 34. punktā minēto spriedumu lietā *Tokai Carbon* u.c./Komisija (skat. apstrīdētā lēmuma 1248. zemspītras piezīmi), ir uzskatījusi:
- “Aizliegtās vienošanās dalībnieki ir bijuši tie, kas ir noteikuši aizliegtās vienošanās piemērošanas jomu un vispārīgos parametrus, apzināti koncentrējot savu pretkonkurences rīcību uz attiecīgajām precēm un teritorijām.”
- 36 Tātad no apstrīdētā lēmuma preambulas 791. un 889. apsvēruma izriet, ka saistībā ar jautājuma, vai attiecīgās prettiesiskās darbības ir veidojušas vairākus pārkāpumus vai vienotu pārkāpumu, izskatīšanu (skat. apstrīdētā lēmuma 5.2.3. punktu) Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka ir jāpārbauda nevis tas, vai attiecīgās darbības ir bijušas saistītas ar precēm, kuras ir piederīgas vienam un tam pašam tirgum, bet vai uzņēmumi paši ir ieplānojuši šīs darbības kā tādas, kas iekļaujas vispārējā plānā, ko tie ir apzināti īstenojuši, lai sasniegtu vienotu pretkonkurences mērķi.
- 37 Tādējādi prasītājas arguments, ka Komisija esot kļūdaini atsaukusies uz šī sprieduma 34. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Tokai Carbon* u.c./Komisija, lai pamatotu konstatējumu, ka ir pastāvējis vienots pārkāpums, ir jānoraida kā nepamatots.
- 38 Otrām kārtām saistībā ar prasītājas iebildumu, ka Komisija neesot norobežojusi konkrēto ģeogrāfisko tirgu, ir jāatgādina, kā tas izriet no šī sprieduma 28. punktā minētās judikatūras, ka, piemērojot LESD 101. panta 1. punktu, Komisijai pienākums definēt konkrēto tirgu ir tikai tāpēc, lai noteiktu, vai attiecīgās darbības ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm un to mērķis vai sekas ir nepieļaut, ierobežot vai izkropļot konkurenci iekšējā tirgū.
- 39 Šajā lietā vispirms ir jākonstatē, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 122. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka konkrētās prettiesiskās darbības ir veidojusi trīs preču apakšgrupu pārdošana sešās dalībvalstīs, tas ir, Beļģijā, Vācijā, Francijā, Itālijā, Nīderlandē un Austrijā.

- 40 Pēc tam apstrīdētā lēmuma preambulas 123. apsvērumā Komisija ir atzīmējusi, ka “vannas istabu aprīkojuma ražotāju pārdošanas apjoms liecina par tirdzniecības starp Savienības dalībvalstīm [...], kā arī starp EEZ līguma līgumslēdzējām pusēm ievērojamu nozīmīgumu”.
- 41 Turklāt apstrīdētā lēmuma preambulas 124. apsvērumā Komisija tostarp ir norādījusi, ka “šo [cenu paaugstināšanas saskaņošanas] nolīgumu pārrobežu pazīmes ir redzamas arī no saiknēm, kas pastāv starp iesaistītajām nacionālajām apvienībām, tostarp no tā, ka pastāv neliels kodols, kuru vieni un tie paši uzņēmumi veido visās šajās dalībvalstīs”.
- 42 Turklāt apstrīdētā lēmuma preambulas 814.–823. apsvērumā Komisija ir izskatījusi starp attiecīgajiem koluzīvajiem nolīgumiem pastāvošās pārrobežu saiknes. Šajā ziņā minētā lēmuma preambulas 814. apsvērumā tā tostarp ir uzskatījusi, ka šīs pārrobežu saiknes esot redzamas no sarunām un nacionālajās apvienībās notikušās informācijas apmaiņas.
- 43 Visbeidzot apstrīdētā lēmuma preambulas 824.–833. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka starp šīm sešām dalībvalstīm ir bijušas būtiskas komerciālas plūsmas.
- 44 Tātad no šī sprieduma 39.–43. punktā veiktajiem konstatējumiem izriet, ka, lai gan Komisija ir uzskatījusi, ka attiecīgās prettiesiskās darbības ir tikušas īstenotas sešās konkrētajās dalībvalstīs, tā tomēr ir arī izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatījusi, ka minētās darbības ir ietekmējušas komercdarbību un konkurenci Savienībā. Tādējādi Komisijai nav bijis pienākuma detalizētāk definēt konkrēto preču tirgu, kuram pieder sanitārtehnikas izstrādājumi.
- 45 Līdz ar to prasītājas otrais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.
- 46 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka pretēji tam, ko norāda prasītāja, Komisija nav pārkāpusi LESD 101. pantu, nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā un ir izpildījusi savus izmeklēšanas un pamatojuma sniegšanas pienākumus saistībā ar tirgus, kurā ir tikušas īstenotas attiecīgās prettiesiskās darbības, definīciju.
- 47 Tātad pirmais pamats ir jānoraida kopumā.

Par otro pamatu attiecībā uz pārkāpumu esamību, kuri ir saistīti ar *Euroitalia* un *Michelangelo* ietvaros notikušo attiecīgo sarunu kvalifikāciju kā aizliegto vienošanos

- 48 Prasītāja norāda, ka, lai gan Komisija esot varējusi tai pamatoti pārņemt “dalību nepienācīgās sarunās par cenu”, šo sarunu rezultātā tomēr neesot ticis noslēgts neviens cenu noteikšanas vai to paaugstināšanas saskaņošanas nolīgums. Šajā ziņā tā norāda, ka Komisija esot pārkāpusi LESD 101. pantu, kvalificējot pārkāpuma faktus, esot pieļāvusi faktu vērtējuma kļūdas, neesot izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, kurš izriet no LESD 296. panta, un esot nepareizi izmantojusi pilnvaras.
- 49 Vispirms ir jānorāda, ka no prasītājas procesuālajiem rakstiem skaidri neizriet, kādus argumentus tā norāda, lai pamatotu katru no iepriekšējā punktā minētajiem pārkāpumiem. Turpretim ir skaidri secināms, ka, lai pamatotu savu otro pamatu, tā būtībā norāda trīs galvenos iebildumus. Trešais pamats ir jāizskata, ņemot vērā minētos iebildumus.
- 50 Pirmām kārtām prasītāja norāda, ka, lai gan apstrīdētajā lēmumā Komisija esot pamatoti secinājusi, ka tā nav piedalījies vienotā, kompleksā un turpinātā pārkāpumā, Komisija turpretim esot kļūdaini konstatējusi, ka prasītāja ir piedalījies pārkāpumā, kurš ir ievērojami smagāks nekā pārkāpums, ko veido vienkārša dalība konfidenciālas informācijas apmaiņā sanitārtehnikas preču tirgū. Šajā ziņā tā norāda, ka atšķirībā no pretkonkurences darbībām, kuras, no vienas puses, ir attiekušās uz divām pārējām preču apakšgrupām, nevis sanitārtehnikas precēm, un, no otras puses, ir norisinājušās citās

dalībvalstīs, nevis Itālijā, sarunas par cenām, kurās tā ir piedalījusies, neesot izraisījušas to saskaņošanu vai noteikšanu. Tādējādi neesot savstarpēji atbilstošu un pietiekamu pazīmju, kas parādītu minēto sanāksmju dalībnieku rīcības paralēlo raksturu, jo katrs uzņēmums darbojoties neatkarīgi, ko turklāt esot atzinuši uzņēmumi, kas ir saņēmuši naudas soda samazinājumu atbilstoši Komisijas paziņojumam par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.; turpmāk tekstā – “2002. gada paziņojums par sadarbību”).

- 51 Komisija iebilst pret šo argumentāciju.
- 52 Pirmkārt, atbilstoši tam, ko ir paudusi Komisija, ir jānorāda, ka, lai gan prasītāja apstrīd, ka tā būtu “saskaņojusi” vai “noteikusi” cenu paaugstināšanu ar saviem konkurentiem, tā savos procesuālajos rakstos tomēr tieši atzīst, ka ir piedalījusies “nepienācīgās sarunās par cenām”.
- 53 Turpmāk ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru, lai varētu uzskatīt, ka pastāv nolīgums LESD 101. panta 1. punkta izpratnē, pietiek ar to, ka konkrētie uzņēmumi ir izteikuši kopēju gribu darboties tirgū noteiktā veidā (Vispārējās tiesas 1991. gada 17. decembra spriedums lietā T-7/89 *Hercules Chemicals*/Komisija, *Recueil*, II-1711. lpp., 256. punkts, un 2002. gada 20. marta spriedums lietā T-9/99 *HFB u.c./Komisija*, *Recueil*, II-1487. lpp., 199. punkts).
- 54 Var uzskatīt, ka nolīgums EKL 101. panta 1. punkta izpratnē ir noslēgts, ja pastāv gribu sakritība par pašu konkurences ierobežošanas principu, pat ja konkrētie paredzētās ierobežošanas elementi vēl ir sarunu priekšmets (skat. šajā ziņā iepriekš 53. punktā minēto spriedumu lietā *HFB u.c./Komisija*, 151.–157. un 206. punkts).
- 55 Saskaņotu darbību jēdziens paredz saskaņošanas formu starp uzņēmumiem, ar kuru, nerasniedzot vienošanos šī vārda tiešā nozīmē, apzināti aizstāj konkurences riskus ar praktisku sadarbību starp tiem (Tiesas 1999. gada 8. jūlija spriedums lietā C-49/92 P *Komisija/Anic Participazioni*, *Recueil*, I-4125. lpp., 115. punkts, un C-199/92 P *Hüls/Komisija*, *Recueil*, I-4287. lpp., 158. punkts).
- 56 Šajā ziņā ar EKL 101. panta 1. punktu netiek ļauts iestāties starp tirgus dalībniekiem jebkādu tiešu vai netiešu kontaktu uzņemšanu, kas varētu vai nu ietekmēt pašreizējā vai potenciālā konkurenta rīcību tirgū, vai arī atklāt šādam konkurentam, kā tas pats ir izlēmis rīkoties tirgū vai kā tas vēlas rīkoties tirgū, ja šīs saziņas mērķis vai sekas ir konkurences ierobežošana (šajā ziņā skat. iepriekš 55. punktā minēto spriedumu lietā *Komisija/Anic Participazioni*, 116. un 117. punkts).
- 57 Informācijas apmaiņa Savienības konkurences tiesību normām pretrunā ir tad, ja ar to samazina vai novērš nenoteiktības pakāpi attiecībā uz konkrēta tirgus funkcionēšanu, kā rezultātā konkurence starp uzņēmumiem tiek ierobežota (šajā ziņā skat. Tiesas 2003. gada 2. oktobra spriedumu lietā C-194/99 P *Thyssen Stahl/Komisija*, *Recueil*, I-10821. lpp., 81. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 58 Konfidenciālas informācijas atklāšana novērš nenoteiktību attiecībā uz konkurenta rīcību nākotnē un tādējādi tieši vai netieši ietekmē informācijas adresāta stratēģiju (šajā ziņā skat. Tiesas 2006. gada 23. novembra spriedumu lietā C-238/05 *Asnef-Equifax un Administración del Estado*, Krājums, I-11125. lpp., 51. punkts un tajā minētā judikatūra). Katram saimnieciskās darbības subjektam ir patstāvīgi jānosaka, kādu politiku iekšējā tirgū tas plāno veikt un kādus nosacījumus tas paredz piemērot saviem klientiem (skat. iepriekš 57. punktā minēto spriedumu lietā *Thyssen Stahl/Komisija*, 82. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 59 Lai gan ir tiesa, ka šī patstāvības prasība neizslēdz saimnieciskās darbības subjektu tiesības saprātīgi piemēroties konstatētai vai sagaidāmai to konkurentu rīcībai, tomēr tā strikti iestājas pret jebkādu tiešu vai netiešu kontaktu nodibināšanu starp saimnieciskās darbības subjektiem, kuru mērķis vai sekas ir radīt konkurences nosacījumus, kuri, ievērojot piegādāto preču vai sniegto pakalpojumu

raksturu, uzņēmumu lielumu un skaitu, kā arī minētā tirgus apmēru, neatbilst parastajiem attiecīgā tirgus nosacījumiem (skat. iepriekš 57. punktā minēto spriedumu lietā *Thyssen Stahl*/Komisija, 83. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 60 Tātad no šī sprieduma 53.–59. punktā izklāstītās judikatūras izriet, ka Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka attiecīgie uzņēmumi, tostarp prasītāja, ir saskaņojuši savu nākotnes cenu paaugstināšanu un ka šāda saskaņošanas darbība ir LESD 101. panta 1. punkta pārkāpums, jo ar to tiek novērsta nenoteiktība, kura prasītājai ir varējusi būt attiecībā uz tās konkurentu nākotnes rīcību, un tādējādi tā tieši vai netieši ietekmē to komerciālo politiku.
- 61 Otrkārt, katrā ziņā ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 472. apsvērumā Komisija ir uzskatījusi, ka “[ir maznozīmīgi, vai prasītāja ir vai nav] piemērojusi visus sarunās apspriestos cenu paaugstinājumus, [jo] tai acīmredzami ir bijusi aktīvā loma sanāksmju organizēšanā un šajās sanāksmēs tā ir aktīvi piedalījusies visās sarunās par cenām, kas ir noticis sistemātiski un turpinājies ļoti ilgā laikposmā (vairāk nekā [desmit] gadus)”. Minētā lēmuma preambulas 467. apsvērumā Komisija tāpat ir norādījusi, ka “dalībnieki ir veikuši konkrētus pasākumus, lai kontrolētu cenu paaugstināšanas attīstību, kā to parāda [minēto sanāksmju laikā] regulāri notikušie ziņojumi par cenām”, un ka “dalībnieki ir nodibinājuši ciešas saiknes, ko raksturo tāda sadarbības un savstarpējas atkarības pakāpe, ka to rīcības brīvība ir bijusi ierobežota”.
- 62 Šajā ziņā ir jākonstatē, no vienas puses, ka prasītāja nav sniegusi nedz argumentus, nedz pierādījumus, lai apšaubītu divus apstrīdētā lēmuma preambulas 467. apsvērumā izklāstītos un iepriekšējā punktā atgādinātos Komisijas vērtējumus. Ņemot vērā šos vērtējumus, Komisija ir varējusi pamatoti uzskatīt, ka sarunas attiecībā uz cenu paaugstināšanu ir bijušas aizliegtas ar LESD 101. panta 1. punktu, jo tās ir bijušas tādas, kas ir varējušas ietekmēt katra konkurenta rīcību tirgū.
- 63 No otras puses, pretēji tam, ko norāda prasītāja, izteiciens “cenu saskaņošana” ir piemērots, lai raksturotu pārkāpumu, kurā ir piedalījusies prasītāja. Pat ja izrādītos, ka sarunas par nākotnes cenu paaugstinājumiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem nebūtu izraisījušas to cenu saskaņošanu, ko tie norāda savos rēķinos, tas negroza faktu, ka, ņemot vērā attiecīgās prettiesiskās informācijas apmaiņas sistemātisko raksturu, tās ir ļāvušas saskaņot minēto paaugstināšanu.
- 64 Tātad saistībā ar pārkāpumu, kurā ir piedalījusies prasītāja, Komisija nav pieļāvusi nevienu kļūdu.
- 65 Ņemot vērā iepriekš minētos konstatējumus, citi prasītājas argumenti, ar kuriem tiek norādīts, ka Komisija esot kļūdaini uzskatījusi, ka prettiesiskās darbības attiecībā uz sanitārtehnikas izstrādājumiem Itālijas tirgū ir bijušas tikpat smagas kā darbības, kas ir tikušas īstenotas attiecībā uz divām pārējām preču apakšgrupām citās dalībvalstīs, vai ka attiecīgās sarunas ir bijušas saistītas tikai ar sanitārtehnikas izstrādājumiem, izslēdzot divas pārējās preču apakšgrupas, ir jānorāda kā neiedarbīgi. Ar šiem argumentiem netiek apšaubīta Komisijas veiktā LESD 101. panta 1. punkta pārkāpuma kvalifikācija, jo prasītāja ir piedalījusies nākotnes cenu paaugstināšanas saskaņošanā.
- 66 Tādējādi prasītājas pirmais iebildums ir jānorāda.
- 67 Otrām kārtām prasītāja būtībā norāda, ka *Euroitalia* sanāksmju, kuras esot norisinājušas, sākot no 1992. gada 16. oktobra, un turpmāk *Michelangelo* sanāksmju laikā tās konkurenti esot aprobežojušies ar to, ka sarunās attiecībā uz tirgus attīstību paziņojuši informāciju par cenu politiku, kuru tie bija noteikuši iepriekš. Prasītāja uzskata, ka noteiktā cenu politika esot bieži atšķīrusies atkarībā no konkrēta uzņēmuma un bieži esot bijusi ļoti nekonkrēta. Apsprietā cenu paaugstināšana esot attiekusies uz iepriekšējo gadu paaugstināšanu un minētās paaugstināšanas apmērs esot ticis minēts tikai vispārīgi, to nenorādot skaitļos. Šajā kontekstā prasītāja tirgū esot vienmēr rīkojusies patstāvīgi un pilnībā neatkarīgi attiecībā gan uz cenu paaugstināšanas kalendāro plānu, gan arī to apmēra noteikšanu.

Tiesas sēdē prasītāja, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumiem, ir arī norādījusi, ka atbilstoši tās viedoklim konkrētā darbība neesot nedz novērsusi, nedz arī samazinājusi tās konkurentu rīcības nenoteiktību, jo tie faktiski neesot reaģējuši uz attiecīgo informācijas apmaiņu.

- 68 Komisija iebilst pret šo argumentāciju.
- 69 Ievadam ir jānorāda, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija tā preambulas 398.–408. apsvērumā vispirms norāda aizliegtās vienošanās attiecībā uz sanitārtehnikas izstrādājumiem funkcionēšanas Itālijā *Euroitalia* un *Michelangelo* ietvaros principiālos mehānismus. Turpmāk minētā lēmuma preambulas 409. un 410. apsvērumā tā atgādina, ka prettiesiskās sarunas esot sākušas *Federceramica* apvienībā starp 1990. un 1992. gadu, bet, lai piemērotu sankcijas tostarp prasītājam, tā šīs sanāksmes neesot ņēmusi vērā. Visbeidzot apstrīdētā lēmuma preambulas 411.–462. apsvērumā tā apraksta dažādas *Euroitalia* vai *Michelangelo* sanāksmes, attiecībā uz kurām tā uzskata, ka starp attiecīgajiem uzņēmumiem, kuru skaitā ir prasītāja, no 1992. gada 16. oktobra līdz 2004. gada 9. novembrim esot notikušas prettiesiskās sarunas. Tā kā prasītāja Komisijas vērtējumu apstrīd tikai attiecībā uz dažām *Euroitalia* sanāksmēm, kuru laikā esot notikušas prettiesiskās sarunas, jautājums, vai, uzskatot, ka prasītāja ir piedalījusies pretkonkurences sarunās, Komisija ir pieļāvusi kļūdas vērtējumā, ir jāpārbauda vienīgi attiecībā uz minētajām sanāksmēm.
- 70 Pirmkārt, attiecībā uz *Euroitalia* 1992. gada 16. oktobra sanāksmi prasītāja norāda, ka, uzskatot, ka no šīs sanāksmes protokola izriet, ka uzņēmumi, kas tajā ir piedalījušies, ir vienojušies nākamajā sanāksmē sniegt nevis savus darbības rezultātus, bet vienīgi grāmatvedības “bilances”, Komisija esot nepareizi interpretējusi faktus. Minētajās bilancēs esot ietverta publiski pieejama informācija. Tādējādi šis protokols nepierādot, ka tā būtu piedalījusies pretkonkurences sarunās.
- 71 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai apstrīdētā lēmuma preambulas 411. apsvērumā secinātu, ka sarunas, kuras ir notikušas šajā 1992. gada 16. oktobra sanāksmē, ir bijušas prettiesiskas, Komisija ir pamatojusies, kā tas izriet no minētā lēmuma zemsvītras piezīmes Nr. 506, uz sanāksmes protokolu, kurā tostarp ir norādīts:
- “cenu paaugstināšanas no 5 līdz 7 % problēmas? janvārī? [...] nākamajā sanāksmē sniegt bilances. Paziņot par cenu paaugstināšanu decembrī vai janvārī.”
- 72 Lai gan iepriekšējā punktā minētais protokols ir aplūkots saistībā ar *Grohe Beteiligungs GmbH* (turpmāk tekstā – “*Grohe*”) tās lūguma samazināt naudas sodu kontekstā veiktu paziņojumu, kura pierādīšanas vērtību prasītāja nav apstrīdējusi, no tā viennozīmīgi izriet, ka šīs sanāksmes dalībnieki, tostarp prasītāja un *Grohe*, sanāksmē ir paredzējuši palielināt savas cenas, sākot ar nākamā gada decembri vai janvāri. Kā liecina *Grohe* lūgums samazināt naudas sodu, *Euroitalia* sanāksmēs, kuras ir notikušas katra gada septembrī vai oktobrī, dalībnieki ir apsprieduši savus individuālos cenu paaugstināšanas plānus nākamajam gadam (skat. apstrīdētā lēmuma 402. apsvērumu).
- 73 Turklāt prasītājas arguments, ka šīs 1992. gada 16. oktobra sanāksmes protokols neļaujot tieši noteikt, kuri uzņēmumi ir bijuši tie, kas ir nolēmuši paaugstināt savas cenas, un kāds ir bijis precīzais šo cenu paaugstināšanas apmērs, neietekmē konstatējumu, ka šis protokols, to aplūkojot saistībā ar *Grohe* paziņojumu, juridiski pietiekami pierāda, ka šīs sanāksmes dalībnieki, tostarp prasītāja, bija vienojušies vismaz par pašu nākotnes konkurences ierobežojuma principu, pat ja paredzētā ierobežojuma konkrētie apstākļi vēl ir bijuši sarunu priekšmets. Atbilstoši šī sprieduma 54. un 55. punktā minētajai judikatūrai šāda rīcība ir LESD 101. panta 1. punkta pārkāpums.
- 74 Tādējādi uzskatot, ka 1992. gada 16. oktobra *Euroitalia* sanāksmē prasītāja ir piedalījusies pretkonkurences sarunās, Komisija nav pieļāvusi nevienu kļūdu vērtējumā.

- 75 Otrkārt, saistībā ar 1993. gada 15. marta *Euroitalia* sanākumi prasītāja norāda, ka šajā sanāksmē notikušās diskusijas parādot uzņēmumu – šīs sanāksmes dalībnieku – komerciālās stratēģijas autonomiju, jo cenu paaugstināšana esot bijusi paredzēta pirms šīs sanāksmes un minētājā paaugstināšanā un paredzētajās atlaidēs esot bijušas ievērojamas atšķirības.
- 76 Šajā ziņā, no vienas puses, ir jānorāda, ka prasītāja neapstrīd apstrīdētā lēmuma preambulas 412. punktā ietvertu Komisijas konstatējumu, atbilstoši kuram *Hansgrohe AG* ģenerāldirektora ar roku rakstītās piezīmes parāda, ka uzņēmumi ir apmainījušies ar to attiecīgās cenu paaugstināšanas procentuālo lielumu 1993. gadam. No otras puses, lai gan ir taisnība, ka šī paaugstināšana, tāda kā tā, ko bija paredzējusi *Hansa Metallwerke AG* (turpmāk tekstā – “*Hansa*”) (skat. apstrīdētā lēmuma preambulas 412. apsvērumu), ir tikusi īstenota vienu nedēļu pirms 1993. gada 15. marta sanāksmes, šāda informācijas apmaiņa tomēr katrā ziņā ir varējusi ietekmēt attiecīgo uzņēmumu rīcību attiecībā uz to nākotnes cenu paaugstināšanas faktisku piemērošanu. Šī informācijas apmaiņa ir palīdzējusi nodibināt grupas uzticības un disciplīnas klimatu *Euroitalia* ietvaros attiecībā uz dalībnieku vēlēšanos palielināt cenas.
- 77 Šajos apstākļos Komisija šajā ziņā nav pieļāvusi nevienu kļūdu faktu vērtējumā.
- 78 Treškārt, saistībā ar *Euroitalia* 1994. gada 21. oktobra, 1995. gada 16. oktobra un 1996. gada 14. maija sanākumi prasītāja būtībā norāda, ka katra no šīm sanāksmēm apstiprinot, ka attiecīgie uzņēmumi nav saskaņojuši savu cenu politiku, kura tādējādi ir palikusi “patstāvīga un diferencēta”. Tomēr, kā izriet no šo sanāksmju protokoliem, kuri tiek aplūkoti attiecīgi apstrīdētā lēmuma preambulas 416., 418. un 420. apsvērumā un kuru saturu prasītāja neapstrīd, rodas iespaids, ka attiecīgās diskusijas ir bijušas saistītas arī ar nākotnē īstenojamu cenu paaugstināšanu.
- 79 Vispirms saistībā ar 1994. gada 21. oktobra sanākumi ir pietiekami konstatēt, ka prasītāja neapstrīd, kā Komisija ir norādījusi apstrīdētā lēmuma preambulas 416. apsvērumā un kā izriet no pašas prasītājas sastādītā šīs sanāksmes protokola, ka *RAF Rubinetteria SpA* tajā ir izteikusi savu nodomu paaugstināt savas cenas par 7 %, sākot no nākamā gada 1. janvāra.
- 80 Turpmāk saistībā ar 1995. gada 16. oktobra sanākumi, kā Komisija norāda apstrīdētā lēmuma preambulas 418. apsvērumā, tostarp no protokola, kas ir sastādīts saistībā ar iepriekšējā punktā minēto sanākumi, izriet, ka *Rubinetteria Cisal SpA* ir ziņojusi par vēlēšanos paaugstināt savas cenas no 5 līdz 6 %.
- 81 Visbeidzot saistībā ar 1996. gada 14. maija sanākumi ir jākonstatē, no vienas puses, ka, lai gan dalībnieki par šo sanākumi nav sastādījuši protokolu, tas neskar faktu, ka prasītāja neapstrīd, kā Komisija ir norādījusi apstrīdētā lēmuma preambulas 420. apsvērumā, ka *Hansa* tajā ir norādījusi, ka nākamajā septembrī tā paaugstināšot savas cenas. No otras puses, no divus mēnešus iepriekš 1996. gada 12. martā notikušās sanāksmes, kura ir norādīta apstrīdētā lēmuma preambulas 419. apsvērumā, katrā ziņā izriet, ka *American Standard Inc.* turklāt bija paredzējusi paaugstināt savas cenas par 5 %, sākot no 1996. gada 1. maija. Tātad tas apstiprina faktu, ka 1996. gada pirmajā ceturksnī notikušās *Euroitalia* dalībnieku sarunas ir attiekušās arī uz nākotnes cenu paaugstināšanu.
- 82 Tātad ir jākonstatē, ka uzskatot, ka *Euroitalia* 1994. gada 21. oktobra, 1995. gada 16. oktobra un 1996. gada 14. maija sanāksmēs ir notikušas prettiesiskas sarunas par nākotnes cenu paaugstināšanu, Komisija nav pieļāvusi nevienu kļūdu vērtējumā.
- 83 Ceturtkārt, saistībā ar *Euroitalia* 1997. gada 31. janvāra un 22. septembra, 1998. gada 26. janvāra un 16. oktobra, 1999. gada 7. maija, kā arī 2002. gada 31. janvāra un 28. oktobra sanāksmēm prasītāja norāda, ka šajās sanāksmēs tā un citi dalībnieki esot “paziņojuši savu nodomu nepalielināt savus [cenrāžus], lai gan citi sanāksmju dalībnieki ir norādījuši, ka jau ir veikuši savu cenu – pat nozīmīgu – paaugstināšanu”.

- 84 Šajā ziņā vispirms ir jāatzīmē, kā Komisija pamatoti norāda savos procesuālajos rakstos, ka, pirmkārt, tas, ka prasītāja būtu informējusi citus iepriekšējā punktā minēto sanāksmju dalībniekus, ka tā neīstenos nākotnes cenu paaugstināšanu, neietekmē konstatējumu, ka šajās sanāksmēs, kurās tā ir piedalījusies, ir notikušas prettiesiskas sarunas par nākotnes cenu paaugstināšanu (skat. apstrīdētā lēmuma preambulas 412., 422., 425., 427., 431., 434., 448. un 451. apsvērumu). Otrkārt, katrā ziņā tas, ka prasītāja būtu nolēmusi nepaaugstināt savas cenas, nevar tikt pielīdzināts tam, ka tā būtu brīvprātīgi distancējusies no attiecīgās aizliegtās vienošanās prettiesiskām darbībām, jo, piedaloties minētajās sanāksmēs, tā ir varējusi gūt labumu no informācijas, ar kuru ir apmainījušies tās konkurenti.
- 85 Turpinot konkrētāk saistībā ar 1997. gada 31. janvāra sanāksmi, attiecībā uz kuru prasītāja norāda, ka paredzētā cenu paaugstināšana esot bijusi ļoti diversificēta, un kuru Komisija ir minējusi apstrīdētā lēmuma preambulas 422. apsvērumā, ir jānorāda, ka minētās paaugstināšanas diversificētais raksturs neietekmē konstatējumu, ka attiecīgās sarunas ir varējušas ietekmēt uzņēmumu, kas ir piedalījusies minētajās sanāksmēs, rīcību tirgū.
- 86 Visbeidzot saistībā ar prasītājas argumentu attiecībā uz 1998. gada 26. janvāra sanāksmi, atbilstoši kuram apstrīdētā lēmuma preambulas 427. apsvērumā Komisija neesot pierādījusi, ka dalībnieki būtu kontrolējuši iepriekš izlemtas cenu paaugstināšanas īstenošanu, pirmkārt, ir jākonstatē, ka, pat ja pieņem, ka šis arguments ir pamatots, tas negrozītu konstatējumu, ka šajā sanāksmē notikušās sarunas ir prettiesiskas, jo tās ir attiekušās uz cenu paaugstināšanu, kurai bija jānotiek 1998. gadā, ko prasītāja neapstrīd. Otrkārt, katrā ziņā, kā izriet no *Euroitalia* sanāksmju, it īpaši to, kas ir notikušas 1993. gada 20. aprīlī (skat. apstrīdētā lēmuma preambulas 413. apsvērumu), 1994. gada 22. martā (skat. minētā lēmuma preambulas 415. apsvērumu) un 1996. gada 14. maijā (skat. apstrīdētā lēmuma preambulas 420. apsvērumu), satura, kuru prasītāja neapstrīd, šo sanāksmju dalībnieki ir savstarpēji snieguši informāciju par savu iepriekš veikto cenu paaugstināšanu, no kā izriet, ka katrs konkurents ir varējis tieši kontrolēt iepriekš paziņotas cenu paaugstināšanas īstenošanu.
- 87 Ņemot vērā iepriekš 71.–86. punktā izdarītos konstatējumus, prasītājas izteiktais otrais iebildums, atbilstoši kuram, būtībā sarunām, kuras ir notikušas *Euroitalia* un *Michelangelo* ietvaros un kurās tā ir piedalījusies, neesot bijis pretkonkurences rakstura, ir jānoraida kā nepamatots.
- 88 Trešām kārtām prasītāja uzskata, ka pretēji tam, kas no tās tiek prasīts saskaņā ar judikatūru, Komisija neesot izvērtējusi, kādā mērā informācijas apmaiņa starp konkurentiem šajā lietā ir samazinājusi vai novērsusi nenoteiktības pakāpi attiecībā uz konkrētā tirgus funkcionēšanu. Šajā lietā konkrētā tirgus raksturojumi parādot, ka attiecīgās darbības neesot varējušas izkropļot konkurenci minētajā tirgū. Vispirms informācijas apmaiņa būtībā varot izkropļot konkurenci konkrētā tirgū tikai tad, ja minēto tirgu raksturo samazināts tā dalībnieku skaits. Taču dalībnieku, kas ir piedalījusies *Michelangelo* un *Euroitalia* sanāksmēs, kopējā tirgus daļa esot mazāka par 40 %. Turklāt, lai ienāktu šajā tirgū, neesot bijuši noteikti ierobežojumi. Papildus esot bijusi ievērojama konkurence un stipra līgumslēgšanas sarunu pozīcija pieprasījuma līmenī. Visbeidzot, piedāvājums it īpaši sanitārtehnikas izstrādājumu nozarē esot bijis īpaši fragmentēts.
- 89 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar iepriekš 57. punktā minēto judikatūru informācijas apmaiņa Savienības konkurences tiesību normām pretrunā ir tad, ja ar to samazina vai novērš nenoteiktības pakāpi attiecībā uz konkrēta tirgus darbību, kā rezultātā tiek ierobežota konkurence starp uzņēmumiem.
- 90 Šajā ziņā Tiesa arī ir nospriedusi, ka informācijas apmaiņas sistēmas atbilstību Savienības konkurences tiesībām nevar novērtēt abstrakti. Tā ir atkarīga no saimnieciskajiem nosacījumiem attiecīgajos tirgos un attiecīgās sistēmas īpatnībām, tādām kā tās mērķis, piekļuves apmaiņai un piedalīšanās tajā nosacījumi, kā arī informācijas, ar ko notiek apmaiņa, raksturs – tā, piemēram, var būt publiska vai konfidenciāla, plaša vai konkrēta, vēsturiska vai aktuāla –, tās periodiskums un nozīme, nosakot cenas, piegādes apmēru vai nosacījumus (iepriekš 58. punktā minētais spriedums lietā *Asnef-Equifax* un *Administración del Estado*, 54. punkts).

- 91 Šajā lietā ir jānorāda, ka attiecīgo sarunu, tās aplūkojot saistībā ar konkurences tiesību normām, prettiesiskais raksturs viennozīmīgi izriet no apstrīdētā lēmuma. Uzņēmumu – *Euroitalia* un *Michelangelo* dalībnieku, attiecībā uz kuriem prasītāja tiesas sēdē ir precizējusi, ka tie ir pārstāvējuši 38 % no sanitārtehnikas izstrādājumu tirgus Itālijā, nākotnes cenu individuālas paaugstināšanas savstarpējas paziņošanas mērķis un sekas varēja būt vienīgi konkurentu nenoteiktības attiecībā uz tirgus darbību nākotnē samazināšana. Turklāt prasītāja neizsaka nekādu paskaidrojumu attiecībā uz alternatīvu mērķi, kas, iespējams, varētu būt bijis šai apmaiņai ar konfidenciālu informāciju.
- 92 Tā kā konkurentiem, kuri ir piedalījušies prettiesiskajās sarunās, ir piederējuši būtiska sanitārtehnikas izstrādājumu tirgus daļa Itālijā, jo tiem, aplūkojot kopumā, ir piederējuši no 38 līdz 40 % no minētā tirgus daļām, informācijas apmaiņa attiecībā uz nākotnes cenu paaugstināšanas īstenošanu nepieciešami samazināja nenoteiktības pakāpi, kurai to starpā bija jāpastāv, un mudināja tos palielināt savas cenas, samazinot to risku pazuadēt savas tirgus daļas.
- 93 Šajos apstākļos, ņemot vērā sanitārtehnikas izstrādājumu tirgus struktūru Itālijā, cenu paaugstināšanas saskaņošana šajā lietā ir bijusi vērsta pret konkurenci.
- 94 Ar citiem prasītājas norādītajiem argumentiem iepriekšējā punktā izteikto secinājumu nevar atspēkot.
- 95 Vispirms prasītājas arguments, ka no judikatūras izrietot, ka, ja piedāvājums ir ļoti sadrumstalots, informācijas izplatīšanai un apmaiņai starp konkurentiem var būt neitrāla vai pat pozitīva nozīme attiecībā uz konkurenci tirgū (skat. tostarp iepriekš 58. punktā minēto spriedumu lietā *Asnef-Equifax* un *Administración del Estado*, 58. punkts), neietekmē šī sprieduma 90. un 91. punktā izdarītos konstatējumus, atbilstoši kuriem informācijas par nākotnes cenu paaugstināšanu apmaiņas starp konkurentiem, kuriem pieder no 38 līdz 40 % no sanitārtehnikas izstrādājumu tirgus daļām, mērķis un attiecīgi sekas ir bijušas negatīva ietekme uz konkurenci. Tātad šis arguments ir jānoraida kā neiedarbīgs.
- 96 Turpmāk prasītāja norāda, ka ienākšanas sanitārtehnikas izstrādājumu Itālijas tirgū ierobežojumu neesamība, kā arī liela konkurence un stipra ligumslēgšanas sarunu pozīcija vairumtirgotāju pieprasījuma līmenī esot varējusi ierobežot informācijas attiecībā uz šajā tirgū esošo konkurentu paredzēto cenu paaugstināšanu apmaiņas sekas. Šajā ziņā ir jāatzīmē, ka, pat ja šis sanitārtehnikas izstrādājumu Itālijas tirgus īpatnības būtu pierādītas, tas negrozītu faktu, ka prasītāja nav sniegusi nevienu pierādījumu, ar ko varētu pierādīt, ka šajā lietā minētās īpatnības būtu izraisījušas attiecīgo pretkonkurences darbību seku novēršanu. Tādēļ šis arguments ir jānoraida kā nepamatots.
- 97 Šajos apstākļos prasītājas trešais iebildums un tādējādi tās otrajā pamatā izvirzītie trīs iebildumi ir jānoraida.
- 98 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus un ievērojot dažādos prasītājas norādītos pārkāpumus, kuri ir uzskaitīti šī sprieduma 48. punktā, ir jākonstatē, ka tā nav pierādījusi, ka, pirmkārt, uzskatot, no vienas puses, ka sanāksmēs, uz kurām ir norādījusi Komisija, notikušās sarunas ir bijušas vērstas pret konkurenci (skat. šī sprieduma 67.–87. punktu), un, no otras puses, ka tās ir varējušas radīt konkurences traucējumus (skat. šī sprieduma 88.–97. punktu), Komisija būtu pieļāvusi kļūdas faktu vērtējumā un, otrkārt, ka, kvalificējot faktus kā tādus, kas ir vērsti pret konkurenci, tā būtu pārkāpusi LESD 101. pantu (skat. šī sprieduma 50.–66. punktu). Turklāt no šiem konstatējumiem izriet, pirmkārt, ka prasītāja nav pierādījusi, ka, secinot par prasītājas dalību LESD 101. panta pārkāpumā, Komisija būtu nepareizi izmantojusi pilnvaras. Otrkārt, Komisija ir izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, jo, kā izriet tostarp no šī sprieduma 61., 69., 71., 76., 79. un 84.–86. punkta, Komisija ir juridiski pietiekami norādījusi motīvus, kuru dēļ tā ir uzskatījusi, ka prasītāja, pārkāpjot LESD 101. panta 1. punktu, ir piedalījusies pretkonkurences sarunās.
- 99 Tādējādi otrais pamats ir jānoraida kopumā.

Par trešo pamatu attiecībā uz kļūdām un pārkāpumiem, ko Komisija esot pieļāvusi, nosakot naudas soda apmēru

- 100 Prasītāja apgalvo, ka Komisija esot pieļāvusi dažādas kļūdas un pārkāpumus, nosakot tai uzliktā naudas soda apmēru. Šajā ziņā tā izvirza divus galvenos iebildumus.
- 101 Ar savu pirmo iebildumu prasītāja norāda, ka Komisija esot pieļāvusi dažādus pārkāpumus attiecībā uz koeficientu 15 % apmērā piemērošanu, ko tā ir paredzējusi apstrīdētā lēmuma preambulas 1220. un 1225. apsvērumā. Vispirms Komisija esot pārkāpusi savu pienākumu norādīt pamatojumu attiecībā uz minēto koeficientu noteikšanu. Turpmāk, nosakot minētos koeficientus, tā esot pieļāvusi kļūdu vērtējumā un, piemērojot šos koeficientus prasītājai, lai gan tās loma konstatētajā pārkāpumā esot bijusi mazāk smaga nekā citu uzņēmumu loma, tā esot pārkāpusi sodu individualitātes principu un personīgas atbildības principu, kā arī samērīguma principu. Šajā ziņā prasītāja arī norāda, ka apstrīdētais lēmums esot pretrunīgs, jo Komisija, nenosakot atšķirību starp uzņēmumiem, esot uzskatījusi, ka pārkāpums attiecas uz sešām dalībvalstīm. Tomēr prasītājai inkriminējamais pārkāpums attiecoties tikai uz Itāliju. Visbeidzot Komisija esot pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, jo tai esot bijis jānošķir uzņēmumi, kas ir piedalījušies vienotā pārkāpumā, un uzņēmumi, kas ir piedalījušies tikai vienā šī pārkāpuma daļā, tādi kā prasītāja. Tādējādi Komisijai neesot bijis jāizmanto vieni un tie paši koeficienti, lai piemērotu sankcijas visiem uzņēmumiem, kuri ir sodīti apstrīdētajā lēmumā.
- 102 Ir jākonstatē, ka prasītājas norādītie pārkāpumi, kas ir izklāstīti šī sprieduma 101. punktā, visi ir vērsti uz to, lai apstrīdētu, tomēr aplūkojot no atšķirīgiem redzes punktiem, koeficientus 15 % no apgrozījuma apmērā, kuri ir saistīti ar prasītājas veikto sanitārtehnikas izstrādājumu pārdošanu Itālijā un kurus Komisija atbilstoši, pirmkārt, 2006. gada pamatnostādņu 21.–23. punktam un, otrkārt, minēto pamatnostādņu 25. punktam ir izmantojusi naudas soda pamatsummas noteikšanas vajadzībām. Šajos apstākļos, pirmkārt, ir jāatgādina noteikumi, kas ir piemērojami 2006. gada pamatnostādnes paredzētajam naudas soda pamatsummas aprēķinam, otrkārt, ir jānorāda motīvi, kurus Komisija ir izklāstījusi, lai pamatotu savu izvēli piemērot koeficientu 15 % apmērā, un, treškārt, ir jāpārbauda, vai, rīkojoties šādā veidā, tā ir pieļāvusi prasītājas norādītās kļūdas un pārkāpumus.
- 103 Pirmām kārtām saistībā ar naudas soda apmēra aprēķinam piemērojamiem noteikumiem ir jāatgādina, ka saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņu 9.–11. punktu metodoloģija, ko Komisija izmanto, lai noteiktu naudas sodus, ietver divus posmus. Vispirms Komisija nosaka pamatsummu katram uzņēmumam vai uzņēmumu apvienībai. Pēc tam tā šo pamatsummu var koriģēt, to palielinot vai samazinot, ņemot vērā atbilstību pastiprinošus vai atbildību mīkstinošus apstākļus, kas raksturo katra attiecīgā uzņēmuma dalību.
- 104 Saistībā, precīzāk, ar naudas sodu noteikšanai piemērojamās metodes pirmo posmu 2006. gada pamatnostādņu 21.–23. punktā ir paredzēts, ka vērā ņemamo pārdošanas vērtības daļu (turpmāk tekstā – “pārkāpuma smaguma koeficients”) nosaka līmeni, kas nepārsniedz 30 % no visas pārdošanas vērtības, ņemot vērā vairākus faktorus, tādus kā pārkāpuma veids, visu attiecīgo dalībnieku kopējā tirgus daļa, pārkāpuma ģeogrāfiskā teritorija un tas, vai pārkāpums ir vai nav īstenots, ievērojot, ka vienošanās par cenu noteikšanu, tirgus sadali un ražošanas izlaides ierobežošanu jau pēc sava rakstura ir vissmagākais konkurences ierobežojums. 2006. gada pamatnostādņu 25. punktā ir precizēts, ka preventīvā nolūkā Komisija iekļauj pamatsummā proporciju, kura ļauj aprēķināt papildu summu (turpmāk tekstā – “papildu summas koeficients”), kas līdzvērtīga no 15 % līdz 25 % no pārdošanas vērtības, ņemot vērā iepriekš minētos faktorus.

105 Otrām kārtām saistībā ar katra attiecīgā uzņēmuma pārdošanas vērtības koeficienta noteikšanu, ko Komisija ir veikusi apstrīdētajā lēmumā, ir jānorāda, ka minētā lēmuma 1211.–1214. apsvērums ir izteikts šādā redakcijā:

“1211 Horizontāli nolīgumi par cenu noteikšanu jau pēc sava rakstura pieder pie vissmagākajiem konkurences ierobežojumiem. [Apstrīdētā lēmuma] adresāti ir piedalījušies LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta vienotā, kompleksā un turpinātā pārkāpumā ar mērķi izkropļot konkurenci vannas istabu aprīkojuma tirgū (skat. 5. punktu). Koluzīvie nolīgumi ir attiekušies vismaz uz sešām dalībvalstīm, ir aptvēruši visas preču – izmeklēšanas priekšmeta – apakšgrupas un ir tikuši piemēroti vienīgi par labu ražotājiem – aizliegtās vienošanās dalībniekiem, kaitējot to klientiem un galu galā – patērētājiem.

1212 Uzņēmumu, attiecībā uz kuriem tika konstatēts pārkāpums, kopīgā tirgus daļa atšķiras atkarībā no dalībvalsts, bet ir ticis pieņemts, ka tā atbilst aptuveni 54,3 % attiecībā uz visām preču grupām un visās dalībvalstīs, saistībā ar kurām ir tikusi veikta Komisijas izmeklēšana. Šajā skaitlī nav ņemtas vērā citu nelielu dalībnieku, kuri nav [apstrīdētā lēmuma] adresāti, tirgus daļas.

1213 Aizliegtā vienošanās ir attiekusies vismaz uz sešām dalībvalstīm, tas ir, Vāciju, Austriju, Beļģiju, Franciju, Itāliju un Nīderlandi.

1214 Ir ticis pierādīts, ka pārkāpums vispārīgi ir ticis īstenots [..], lai arī tomēr nav pietiekamu pierādījumu, ka tas vienmēr ir noticis, stingri nodrošinot [pārkāpuma izdarīšanu].”

106 Saistībā ar “pārkāpuma smaguma koeficientu” Komisija, pamatojoties uz iepriekšējā punktā minētajiem apsvērumiem, apstrīdētā lēmuma preambulas 1220. apsvērumā ir norādījusi:

“1220 Izdarot secinājumu un ņemot vērā šajā punktā minētos faktoros, it īpaši pārkāpuma raksturu, katra attiecīgā uzņēmuma pārdošanas vērtības proporcija, kura tiks izmantota, lai noteiktu naudas soda pamatsummu, ir jānosaka 15 % apmērā”.

107 Saistībā ar “papildu summas koeficientu” Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 1225. apsvērumā ir norādījusi:

“1225 Ņemot vērā šīs lietas apstākļus un ievērojot [apstrīdētā lēmuma preambulas 1210.–1220. apsvērumā] minētos kritērijus, proporcija, kas ir jāpiemēro [“papildu summas koeficientam”], ir jānosaka 15 % apmērā].

108 Tātad no apstrīdētā lēmuma preambulas 1211.–1214., 1220. un 1225. apsvērumā norādītajiem motīviem izriet, ka Komisija “pārkāpuma smaguma koeficienta” un “papildu summas koeficienta” piemērošanu 15 % apmērā ir pamatojusi, balstoties uz vērtējumu, ka uzņēmumi, kuriem ar apstrīdēto lēmumu ir piemērotas sankcijas, ir piedalījušies vienotā pārkāpumā sanitārtehnikas nozarē, kurš ir attiecies uz trim preču apakšgrupām sešās dalībvalstīs, un ka “horizontālais cenu noteikšanas nolīgums”, kas ir ticis īstenots šajā lietā, jau pēc sava rakstura ir vissmagākais konkurences ierobežojums.

109 Tomēr, kā pamatoti norāda prasītāja, Komisija, pirmkārt, apstrīdētā lēmuma preambulas 879. apsvērumā ir uzskatījusi un, otrkārt, savos procesuālajos rakstos ir apstiprinājusi, ka ir jāsecina, ka prasītāja tāpat kā citi neatkarīgie Itālijas ražotāji, kuriem ar minēto lēmumu ir piemērotas sankcijas, ir piedalījušies tikai vienotā pārkāpuma Itālijas daļā attiecībā uz sanitārtehnikas un keramikas izstrādājumiem, bet ne attiecībā uz dušas nodalījumiem, un “nav pierādījumu, kas pierādītu to zināšanu par aizliegtās vienošanās vispārējo piemērošanas jomu”. Minēto apstākļu dēļ Komisija apstrīdētā lēmuma 1. panta 5. punkta 18. apakšpunktā tostarp ir norādījusi, ka prasītāja ir izdarījusi pārkāpumu attiecībā uz vannas istabu aprīkojumu Itālijā.

- 110 Ņemot vērā šī sprieduma 105.–109. punktā minētos apsvērumus, trešām kārtām ir jāizskata piecas prasītājas norādītās kļūdas un pārkāpumi, kas ir minēti šī sprieduma 101. punktā.
- 111 Pirmkārt, saistībā ar prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Komisija esot pārkāpusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, ir jāatgādina judikatūra, atbilstoši kurai naudas soda pamatsummas noteikšanas jomā Komisija izpilda savu pienākumu norādīt pamatojumu, ja tā savā lēmumā norāda vērtējuma apstākļus, kas tai ir ļāvuši novērtēt izdarītā pārkāpuma smagumu, un tai nav pienākuma sniegt vēl sīkāku izklāstu vai skaitliskus datus par naudas soda aprēķina veidu (skat. Vispārējās tiesas 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā T-236/01, T-239/01, no T-244/01 līdz T-246/01, T-251/01 un T-252/01 *Tokai Carbon u.c./Komisija, Recueil*, II-1181. lpp., 252. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 112 Šajā lietā ir jākonstatē, ka pretēji tam, ko norāda prasītāja, Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 1211.–1214., 1220. un 1225. apsvērumā, kas ir izklāstīts šī sprieduma 105.–107. punktā, ir minējusi iemeslus, kuru dēļ tā apstrīdētā lēmuma preambulas 1220. un 1225. apsvērumā ir noteikusi “pārkāpuma smaguma koeficientu” un “papildu summas koeficientu” 15 % apmērā.
- 113 Šajos apstākļos prasītājas arguments, ka Komisija esot pārkāpusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, ir jānoraida kā nepamatots.
- 114 Otrkārt, saistībā ar prasītājas norādīto kļūdu faktu vērtējumā ir jākonstatē, ka Komisija ir kļūdaini uzskatījusi, ka “pārkāpuma smaguma koeficienta” un “papildu summas koeficienta” 15 % apmērā piemērošanu tādējādi pamatojot tas, ka apstrīdētajā lēmumā minētie uzņēmumi ir piedalījušies vienotā pārkāpumā, kas skar trīs preču apakšgrupas un sedz sešas dalībvalstis. Kā Komisija ir pati norādījusi apstrīdētā lēmuma preambulas 879. apsvērumā, prasītāja ir bijusi iesaistīta pārkāpumā attiecībā uz cenu paaugstināšanas saskaņošanu Itālijā, nevis piecās pārējās šī sprieduma 1. punktā minētajās dalībvalstīs, jo notikušās prettiesiskās sarunas ir attiekušās uz sanitārtehnikas izstrādājumiem un keramikas izstrādājumiem, bet ne dušas nodalījumiem. Šajā ziņā ir jāuzsver, ka prasītāja saistībā ar minēto neapstrīd Komisijas vērtējumu, ka tā ir piedalījusies pārkāpumā, kas skar ne tikai sanitārtehnikas izstrādājumus, bet arī keramikas izstrādājumus.
- 115 Tādējādi no apstrīdētā lēmuma preambulas 879. apsvērumā norādītā Komisijas konstatējuma izriet, ka ar to nevar likumīgi pamatot “pārkāpuma smaguma koeficienta” un “papildu summas koeficienta” 15 % apmērā piemērošanu prasītājai tā iemesla dēļ, ka tā būtu piedalījusies vienotā pārkāpumā, kas sedz trīs preču apakšgrupas un sešas teritorijas. Tātad ir jākonstatē, ka Komisija šajā ziņā ir pieļāvusi kļūdu faktu vērtējumā.
- 116 Vispirms Komisijas argumenti, ar kuriem tiek norādīts, ka prasītājai uzliktā naudas soda apmērs atspoguļojot tās dalību vienīgi konstatētā pārkāpuma Itālijas daļā, ka attiecībā uz katru uzņēmumu vērā ņemtā pārdošanas vērtība atspoguļojot tā individuālu, faktisku un konkrētu dalību pārkāpumā un ka “pārkāpuma smaguma koeficients” un “papildu summas koeficients” 15 % apmērā, ievērojot uzņēmumu izdarītā pārkāpuma smagumu, esot neliels, ir neiedarbīgi. Neviens no šiem argumentiem neatspēko konstatējumu, ka Komisija nav varējusi likumīgi pamatoties uz šī sprieduma 115. punktā minēto motīvu, lai noteiktu “pārkāpuma smaguma koeficientu” un “papildu summas koeficientu” 15 % apmērā.
- 117 Turpmāk ir jākonstatē, ka Komisijas izteiktie argumenti, ar kuriem tiek norādīts, ka tā esot ievērojusi dažādos 2006. gada pamatnostādņēs paredzētos naudas soda aprēķina posmus, tā esot izmantojusi apgrozījumu, ko tai ir sniegusi apstrīdētajā lēmumā minētie uzņēmumi, tai esot rīcības brīvība naudas sodu apmēra noteikšanas jomā un pārkāpuma, kurā ir piedalījusies prasītāja, smagums atspoguļojoties vērā ņemtajā pārdošanas vērtības summā, tāpat nav iedarbīgi. Šie argumenti neietekmē konstatējumu, ka Komisija nav varējusi pamatoties uz šī sprieduma 115. punktā minēto motīvu.

- 118 Visbeidzot ir jānoraida arguments, ko Komisija ir izteikusi, tiesas sēdē atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumiem, atbilstoši kuram atšķirības ģeogrāfiskajā teritorijā, kas izriet no uzņēmumu dalības, pirmkārt, vienotajā pārkāpumā vispārīgi un, otrkārt, vienīgi Itālijas teritorijā notikušajā pārkāpumā, neattaisnojot atšķirīgu “pārkāpuma smaguma koeficienta” un “papildu summas koeficienta” piemērošanu. Nevar likumīgi uzskatīt, ka pārkāpuma, kas attiecas uz sešām Savienības teritorijām un skar trīs preču apakšgrupas, smagums ir identisks tāda pārkāpuma smagumam, kurš ir izdarīts tikai vienas dalībvalsts teritorijā un skar divas preču apakšgrupas. Ņemot vērā tā seku apjomu attiecībā uz konkurenci Savienībā, pirmais minētais pārkāpums ir uzskatāms par tādu, kurš ir smagāks par otro pārkāpumu.
- 119 Ņemot vērā šī sprieduma 114.–118. punktā minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka, “pārkāpuma smaguma koeficienta” un “papildu summas koeficienta” 15 % apmērā piemērošanu pamatojot ar to, ka prasītāja ir piedalījies vienotā pārkāpumā, kas attiecas uz sešām Savienības teritorijām un trim preču apakšgrupām, Komisija ir pieļāvusi divas kļūdas vērtējumā.
- 120 Treškārt, saistībā ar iespējamo samērīguma principa pārkāpumu ir jāatgādina, ka Komisijas uzsāktajās procedūrās, lai sodītu par konkurences tiesību normu pārkāpumiem, šī principa piemērošana paredz, ka naudas sodiem nav jābūt pārmērīgiem attiecībā uz sasniedzamajiem mērķiem, proti, attiecībā uz šo tiesību normu ievērošanu, un ka naudas soda, kas uzņēmumam uzlikts par konkurences jomā izdarītu pārkāpumu, apmēram ir jābūt samērīgam ar pārkāpumu, to aplūkojot kopumā, jo īpaši ņemot vērā tā smagumu (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2004. gada 8. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-67/00, T-68/00, T-71/00 un T-78/00 *JFE Engineering u.c./Komisija*, Krājums, II-2501. lpp., 532. punkts). Samērīguma princips it īpaši paredz, ka Komisijai naudas sods ir jānosaka proporcionāli elementiem, kas ņemami vērā, lai noteiktu pārkāpuma smagumu, un ka tai šajā ziņā ir jāpiemēro šie elementi saskaņotā un objektīvi pamatotā veidā (Vispārējās tiesas 2006. gada 27. septembra spriedums lietā T-43/02 *Jungbunzlauer/Komisija*, Krājums, II-3435. lpp., 226.–228. punkts, un 2010. gada 28. aprīļa spriedums lietā T-446/05 *Amann & Söhne un Cousin Filterie/Komisija*, Krājums, II-1255. lpp., 171. punkts).
- 121 Šajā lietā ir jākonstatē, ka prasītāja ir piedalījies pārkāpumā, ko veido nākotnes cenu paaugstināšanas saskaņošanas īstenošana, ka šī saskaņošana ir attiekusies ne vien uz sanitārtehnikas izstrādājumiem, kā ir konstatēts otrā pamata ietvaros, bet arī uz keramikas izstrādājumiem, ko prasītāja savā prasībā nav apstrīdējusi, un ka šis pārkāpums ir attiecies uz visu Itālijas teritoriju. Šajos apstākļos Komisija atbilstoši 2006. gada pamatnostādņu 21.–23. un 25. punktam ir varējusi pamatot uzskatīt, ka “pārkāpuma smaguma koeficients” un “papildu summas koeficients” 15 % apmērā atbilst samērīguma principam.
- 122 Tātad prasītājas arguments, ka Komisija esot pārkāpusi samērīguma principu, ir jānoraida kā nepamatots.
- 123 Ceturtkārt, ciktāl prasītāja norāda, ka Komisija esot pārkāpusi sodu individualitātes principu un personīgas atbildības principu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru, piemērojot šo principu, Komisijai, novērtējot salīdzinošo katra pārkāpuma izdarītāja dalības aizliegtās vienošanās ietvaros smagumu, ir jāņem vērā, ka atsevišķi pārkāpuma izdarītāji attiecīgā gadījumā nav saukti pie atbildības par visām šīs aizliegtās vienošanās daļām (skat. Vispārējās tiesas 2010. gada 19. maija spriedumu lietā T-21/05 *Chalkor/Komisija*, Krājums, II-1895. lpp., 100. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 124 Šajā lietā, kā ir konstatēts šī sprieduma 115. punktā, ir taisnība, ka Komisija ir kļūdaini pamatojusi “pārkāpuma smaguma koeficienta” un “papildu summas koeficienta” 15 % apmērā piemērošanu prasītājam, uzskatot, ka šī pēdējā minētā ir piedalījies vienotā pārkāpumā, kas sedz sešas teritorijas un trīs preču apakšgrupas, lai gan apstrīdētā lēmuma preambulas 879. apsvērumā Komisija ir tieši atzinusi, ka prasītāju var saukt pie atbildības tikai saistībā ar tās dalību aizliegtās vienošanās darbībās Itālijas tirgū attiecībā uz divām preču apakšgrupām. Tomēr tāpat ir jākonstatē, kā ir norādīts šī sprieduma 121. punktā, ka “pārkāpuma smaguma koeficienta” un “papildu summas koeficienta” 15 % apmērā piemērošana prasītājam ir pilnībā pamatota, ņemot vērā tās izdarītā pārkāpuma smagumu.

- 125 Šajos apstākļos Komisija, prasītājam piemērojot “pārkāpuma smaguma koeficientu” un “papildu summas koeficientu” 15 % apmērā, nav pārkāpusi sodu individualitātes principu un personīgās atbildības principu.
- 126 Tādējādi šis prasītājas arguments ir jānoraida kā nepamatots.
- 127 Piektkārt, saistībā ar prasītājas norādīto vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienlīdzīgas attieksmes princips ir pārkāpts tad, ja salīdzināmas situācijas tiek aplūkotas atšķirīgi vai atšķirīgas situācijas tiek aplūkotas identiski, ja vien šāda attieksme nav objektīvi pamatota (Tiesas 1984. gada 13. decembra spriedums lietā 106/83 *Sermide, Recueil*, 4209. lpp., 28. punkts, un Vispārējās tiesas 2009. gada 30. septembra spriedums lietā T-161/05 *Hoechst*/Komisija, Krājums, II-3555. lpp., 79. punkts).
- 128 Šajā lietā ir jākonstatē, ka visiem apstrīdētā lēmuma adresātiem tika piemērots “pārkāpuma smaguma koeficients” un “papildu summas koeficients” 15 % apmērā, lai gan atšķirībā no uzņēmumiem, kas ir piedalījušies vienotā pārkāpumā, kurš attiecas uz trim preču apakšgrupām sešās dalībvalstīs, prasītāja, tāpat kā četri citi Itālijas uzņēmumi, kuriem apstrīdētā lēmuma 1. panta 5. punkta ir piemērotas sankcijas, pie atbildības par konstatēto pārkāpumu varēja tikt saukta tikai attiecībā uz tā Itālijas daļu. Tādējādi pārkāpuma, kurā ir piedalījušies prasītāja, smagums gan ģeogrāfiskās [teritorijas] ziņā, gan arī skarto preču ziņā bija mazāk nozīmīgs nekā citu apstrīdētā lēmuma adresātu, kas ir piedalījušies vienotā pārkāpumā, kurš attiecas uz sešām teritorijām un trim preču apakšgrupām, izdarītā pārkāpuma smagums. Tomēr, pat ja pieņem, ka būtu uzskatāms, ka, nosakot minētos koeficientus, uzņēmumi, kas ir piedalījušies vienotā pārkāpumā, kurš attiecas uz sešām Savienības teritorijām un trim preču apakšgrupām, Komisijai būtu jāaplūko atšķirīgi no uzņēmumiem, kuri vienotā pārkāpumā ir piedalījušies tikai vienā teritorijā un attiecībā uz divām preču apakšgrupām, tas negroza faktu, ka šāda atšķirīgā attieksme nedotu labumu prasītājam. Kā ir norādīts šī sprieduma 121. punktā, prasītājam piemērotais “pārkāpuma smaguma koeficients” un “papildu summas koeficients” 15 % apmērā ir likme, kas ir samērīga ar tās izdarītā pārkāpuma smagumu. Tādējādi atšķirīgas attieksmes starp visiem uzņēmumiem – apstrīdētā lēmuma adresātiem – neesamība nav radījusi prasītājam neizdevīgu stāvokli.
- 129 Šajos apstākļos prasītājas arguments, ka, radot prasītājam neizdevīgu stāvokli, Komisija esot pieļāvusi vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, ir jānoraida kā nepamatots.
- 130 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, prasītājas arguments, ar kuru tiek norādīts, ka Komisija ir pieļāvusi divas kļūdas vērtējumā (skat. šī sprieduma 119. punktu), ir jāapmierina un pirmais iebildums pārējā daļā ir jānoraida.
- 131 Ar savu otro iebildumu prasītāja apstrīd Komisijas atteikumu piešķirt prasītājam, pamatojoties uz 2006. gada pamatnostādņu 29. punktu, naudas soda samazinājumu tās ierobežotas dalības pārkāpumā dēļ. Lai pamatotu šo prasījumu, tā norāda divus galvenos argumentus. Pirmkārt, kā izrietot no vairākām starp 1993. gada 15. martu un 2002. gada 28. oktobri notikušajām sanāksmēm, kurās prasītāja esot paziņojusi par savu nodomu neveikt cenu paaugstināšanu, tai esot vienmēr bijusi patstāvīga komerciāla stratēģija. Tādējādi tā esot skaidri un izteikti distancējusies no nolīgumiem, uz kuriem citi aizliegtās vienošanās dalībnieki ir atzīmējuši savu piekrišanu. Otrkārt, tā uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija esot kļūdaini noraidījusi argumentu, atbilstoši kuram prasītājam ir bijis piemērojams naudas soda samazinājums, jo tās loma pārkāpumā esot bijusi mazāk smaga nekā citu aizliegtās vienošanās dalībnieku loma. Preču pārdošanas vērtība, kura katrā ziņā esot ietekmes, kuru uzņēmums var īstenot sava ekonomiskā nozīmīguma dēļ, vērtējuma elements, tomēr neatspoguļojot tās dalības pārkāpumā smaguma pakāpi. Turklāt attiecīgo pretkonkurences darbību *Euroitalia* un *Michelangelo* ietvaros pamatā esot starptautiski uzņēmumi un tie esot piedalījušies prettiesiskajās darbībās vairākās dalībvalstīs.

132 2006. gada pamatnostādņu 29. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

“Naudas soda pamatsummu var samazināt, ja Komisija konstatē vainu [atbildību] mikstinošus apstākļus, proti:

- ja attiecīgais uzņēmums sniedz pierādījumus, ka tas beigs pārkāpumu tūlīt pēc Komisijas iejaukšanās. Tas neattiecas uz gadījumiem, kad noslēgtas slepenas vienošanās vai piekopta slepena prakse (jo īpaši saistībā ar karteljiem),
- ja uzņēmums sniedz pierādījumus, ka pārkāpums ir noticis nolaidības rezultātā,
- ja attiecīgais uzņēmums sniedz pierādījumus, ka tā dalība pārkāpuma izdarīšanā ir ārkārtīgi neliela, un tādējādi pierāda, ka laikposmā, kad tas bija nelikumīgas vienošanās dalībnieks, tas faktiski šo vienošanos neīstenoja, bet veica konkurējošas darbības tirgū; pašu faktu, ka uzņēmums ir piedalījies pārkāpuma izdarīšanā īsāku laiku nekā citi uzņēmumi, neuzskata par vainu [atbildību] mikstinošu apstākli, jo tas jau ņemts vērā, nosakot pamatsummu,
- ja attiecīgais uzņēmums ir nopietni sadarbojies ar Komisiju, šai sadarbībai pārsniedzot paziņojumā par iecietību noteiktās robežas un tā juridisko pienākumu to darīt,
- ja pret konkurenci vērsto rīcību ir atļāvušas vai veicinājušas valsts iestādes vai tiesiskais regulējums.”

133 Runājot par 2006. gada pamatnostādņu 29. punkta trešajā ievilkumā paredzēto atbildību mikstinošo apstākli, kas ir vienīgais, kuram ir nozīme saistībā ar prasītājas norādītajiem argumentiem, ir jāatgādina, kā Komisija to ir norādījusi apstrīdētā lēmuma preambulas 1252. apsvērumā, ka saskaņā ar judikatūru, lai uzņēmumam varētu piemērot naudas soda samazinājumu par aizliegtās vienošanās neīstenošanu, no apstākļiem ir jāizriet, ka laikposmā, kurā uzņēmums ir bijis pārkāpjošu nolīgumu dalībnieks, tas faktiski ir atturējies no to piemērošanas, rīkojoties tirgū kā konkurents, vai vismaz tas, ka uzņēmums ir skaidri un būtiski pārkāpis ar aizliegtās vienošanās īstenošanu saistītus pienākumus tādā mērā, ka izjauca tās funkcionēšanu (Vispārējās tiesas 2006. gada 15. marta spriedums lietā T-26/02 *Daiichi Pharmaceutical*/Komisija, Krājums, II-713. lpp., 113. punkts).

134 Šajā lietā, no vienas puses, ir jānorāda, ka prasītājas arguments, ka tā esot vienmēr īstenojusi patstāvīgu komerciālu stratēģiju, nav pamatots ar faktiem. Kā ir ticis konstatēts, iepriekš izskatot otro pamatu (skat. it īpaši šī sprieduma 52.–87. punktu), uzņēmumi – *Euroitalia* dalībnieki – ir apmainījušies ar informāciju par savu pagātnē veikto cenu paaugstināšanu un ir kontrolējuši, vai to konkurenti īstenoja starp tiem iepriekš apspriesto nākotnes cenu paaugstināšanu.

135 No otras puses, prasītāja katrā ziņā nenorāda ne argumentus, ne pierādījumus, kas pierādītu, ka tā būtu faktiski atturējusies no *Euroitalia* un *Michelangelo* sanāksmēs apspriestās cenu paaugstināšanas piemērošanas. Tieši pretēji, kā Komisija pamatoti norāda apstrīdētā lēmuma 6. un 7. pielikumā esošajās tabulās, prasītāja ir piedalījies gandrīz visās *Euroitalia* sanāksmēs un lielā skaitā *Michelangelo* sanāksmju, kas ir sanāksmes, kurās ir notikušas prettiesiskas sarunas.

136 Šajos apstākļos ir jākonstatē, ka, šajā ziņā nepiešķirot prasītājai nekādu naudas soda samazinājumu, Komisija nav pieļāvusi nevienu kļūdu.

137 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, pirmkārt, trešais pamats ir daļēji jāapmierina un, otrkārt, šis pamats pārējā daļā, kā arī pirmais un otrais pamats ir jānoraida.

138 Runājot par secinājumiem, kas ir jāizdara attiecībā uz prasījumiem daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu, pirmkārt, ciktāl tie ir vērsti uz apstrīdētā lēmuma 1. panta 5. punkta 18. apakšpunktu, tie ir jānoraida.

- 139 Otrkārt, no vienas puses, tā kā Komisija ir pamatoti secinājusi, ka prasītāja ir pieļāvusi LESD 101. panta pārkāpumu, tā, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta noteikumiem, kas ir minēti apstrīdētā lēmuma preambulas 1182. apsvērumā, apstrīdētā lēmuma 2. panta 17. punktā ir pamatoti nolēmusi uzlikt prasītājam naudas sodu. Tādējādi prasījumi attiecībā uz apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu, ciktāl tie ir vērsti uz minētā lēmuma 2. panta 17. punktu, ir jānoraida.
- 140 No otras puses, ciktāl apstrīdētā lēmuma 2. panta 17. punktā ir noteikts prasītājam uzliedzamā naudas soda apmērs, tā kā atbilstoši otram prasījumam prasītāja pakārtoti prasa Vispārējai tiesai samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru, šī tiesa secinājumus no šī sprieduma 119. punktā konstatētajām kļūdām, kas ir pieļautas saistībā ar minētā apmēra noteikšanu, izdarīs, izskatot minēto prasījumu.
- 141 No šī sprieduma 138.–140. punktā minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasījumi attiecībā uz apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu ir jānoraida pilnībā.

Par pakārtoti izvirzītajiem prasījumiem attiecībā uz prasītājam uzliktā naudas soda apmēra atcelšanu vai samazināšanu

- 142 Ņemot vērā otro prasījumu, ar kuru prasītājas pakārtoti prasa Vispārējai tiesai atcelt vai samazināt tām uzliktā naudas soda apmēru (skat. šī sprieduma 15. punktu), šai tiesai, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, ir jāizskata, pirmkārt, secinājumi, kas no Komisijas pieļautajām kļūdām, kuras ir izklāstītas šī sprieduma 125. punktā, ir jāizdara saistībā ar naudas soda, ko tā ir uzlikusi prasītājam, apmēra noteikšanu, un, otrkārt, argumentācija, ko prasītāja ir izteikusi, lai pamatotu savu prasījumu atcelt vai samazināt naudas sodu.
- 143 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru, pirmkārt, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, Vispārējai tiesai savs vērtējums ir jāveic, ņemot vērā visus lietas apstākļus un ievērojot vispārējos Savienības tiesību principus, tādus kā samērīguma princips (šajā ziņā skat. iepriekš 17. punktā minēto spriedumu lietā *Romana Tabacchi*/Komisija, 179. un 280. punkts) vai arī vienlīdzīgas attieksmes princips (Tiesas 2009. gada 24. septembra spriedums apvienotajās lietās C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P un C-137/07 P *Erste Group Bank u.c.*/Komisija, Krājums, I-8681. lpp., 187. punkts).
- 144 Otrkārt, neierobežotas kompetences īstenošana nav pielīdzināma pārbaudei pēc savas ierosmes. Tādējādi, izņemot absolūtus pamatus, kas Savienības tiesai ir jāizvirza pēc savas ierosmes, piemēram, apstrīdētā lēmuma pamatojuma neesamība vai nepietiekamība, prasītāja ir tā, kurai ir jāizvirza pamati pret šo lēmumu un jāiesniedz pierādījumi, lai pamatotu šos pamatus (šajā ziņā skat. iepriekš 17. punktā minēto spriedumu lietā *Chalkor*/Komisija, 64. punkts).
- 145 Lai gan pamatnostādnes neskar naudas soda vērtējumu, ko veic Savienības tiesa, ja tā spriež atbilstoši savai neierobežotajai kompetencei (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2005. gada 27. jūlija spriedumu apvienotajās lietās no T-49/02 līdz T-51/02 *Brasserie nationale u.c.*/Komisija, Krājums, II-3033. lpp., 169. punkts), Vispārējā tiesa uzskata par atbilstošu šajā lietā ievērot pamatnostādnes, lai no jauna aprēķinātu naudas soda summu, it īpaši tāpēc, ka tās ļauj ņemt vērā visus šīs lietas nozīmīgos apstākļus un uzlikt samērīgus naudas sodus visiem uzņēmumiem, kas ir piedalījušies konstatētajā pārkāpumā.
- 146 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka, no vienas puses, šī sprieduma 115. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka Komisija ir kļūdaini pamatojusies uz motīvu, kas būtībā izriet no tā, ka visi apstrīdētajā lēmumā minētie uzņēmumi ir piedalījušies vienotā pārkāpumā, lai noteiktu “pārkāpuma smaguma koeficientu” un “papildu summas koeficientu” 15 % apmērā. No otras puses, kā ir norādīts šī sprieduma 121. punktā, tā tāpat ir konstatējusi, ka šie koeficienti atbilstoši skalai no 0 līdz 30 % “pārkāpuma smaguma koeficienta” gadījumā un no 15 % līdz 25 % “papildu summas koeficienta” gadījumā atbilst samērīguma principam.

- 147 Protams, vienlīdz ir taisnība, ka “pārkāpuma smaguma koeficientu” un “papildu summas koeficientu” 15 % apmērā Komisija, kā ir konstatēts šī sprieduma 128. punktā, ir izmantojusi, lai noteiktu naudas sodu uzņēmumiem, kas ir piedalījušies vienotā pārkāpumā, kurš sedz trīs preču apakšgrupas sešās dalībvalstīs. Taču šis pēdējais minētais pārkāpums, ņemot vērā tā ģeogrāfisko teritoriju un attiecīgo preču apakšgrupu skaitu, ir smagāks pārkāpums par to, kurā ir piedalījusies prasītāja.
- 148 Tas, ka uzņēmumiem, kas ir piedalījušies vienotā pārkāpumā, kurš sedz sešas dalībvalstis un trīs preču apakšgrupas, būtu uzliekams naudas sods, ko nosaka, pamatojoties uz “pārkāpuma smaguma koeficientu” un “papildu summas koeficientu” 15 % apmērā, kas ir tikuši piemēroti prasītājai, tomēr nevarētu likumīgi attaisnot to, ka Vispārējā tiesa, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, tai uzliktu naudas sodu par summu, kura, ņemot vērā pārkāpuma, kurā prasītājai ir piedalījusies, smagumu, nebūtu pietiekami preventīva.
- 149 Šajos apstākļos Vispārējā tiesa, ņemot vērā 2006. gada pamatnostādnes un iepriekš 148. punktā izklāstītos apsvērumus, uzskata, ka “pārkāpuma smaguma koeficients” un “papildu summas koeficients” 15 % apmērā ir atbilstošs.
- 150 Otrkārt, runājot par prasītājas prasījumu attiecībā uz to, lai Vispārējā tiesa tai piešķirtu naudas soda samazinājumu tādēļ, ka sanāksmēs, kurās tā ir piedalījusies, tai esot bijusi tikai nenozīmīga loma, salīdzinot ar citu starptautisku uzņēmumu lomu, Vispārējā tiesa atgādina, kā ir ticis konstatēts šī sprieduma 62. punktā, ka prasītāja nav sniegusi nedz argumentus, nedz pierādījumus, lai apšaubītu Komisijas apstrīdētā lēmuma preambulas 467. un 492. apsvērumā izdarītos konstatējumus, kas parāda, ka prasītāja ir aktīvi piedalījusies attiecīgo prettiesisko darbību īstenošanā, no kā izriet, ka tās lomu nevar uzskatīt par nenozīmīgu. Šajos apstākļos Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītājas arguments nav pamats tam, lai šī iemesla dēļ samazinātu Komisijas uzlikto naudas sodu EUR 3 996 000 apmērā.
- 151 Šajos apstākļos, pirmkārt, Vispārējā tiesa atbilstoši savai neierobežotajai kompetencei uzskata, ka neviens no apstākļiem, uz kuriem prasītāja šajā lietā kādā ziņā ir pamatojusies, ne arī kāds absolūts pamats nenorāda uz to, ka minētā kompetence būtu jāizmanto, lai samazinātu Komisijas uzliktā naudas soda apmēru. Otrkārt, tā, ņemot vērā visus tās rīcībā esošos apstākļus, uzskata, ka naudas sods EUR 3 996 000 apmērā, ņemot vērā pārkāpuma, kurā prasītāja ir piedalījusies, ilgumu un smagumu, ir piemērota sankcija, kas ļauj samērīgi un preventīvi sodīt par tās pretkonkurences rīcību.
- 152 Saistībā ar pakārtoti izteiktajiem prasījumiem attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 2. panta 17. punktā prasītājai uzliktā naudas soda apmēra atcelšanu vai samazināšanu no visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, tā kā minētais apmērs ir identisks tam, ko Vispārējā tiesa šī sprieduma 151. punktā ir noteikusi atbilstoši savai neierobežotajai kompetencei, minētie prasījumi ir jānoraida.
- 153 Ņemot vērā iepriekš 141. un 152. punktā izdarītos secinājumus, prasība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 154 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kam spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtnā palāta)

nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) ***Zucchetti Rubinetteria SpA* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.**

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2013. gada 16. septembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture	1
Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi	3
Juridiskais pamatojums	4
Par prioritāri izvirzītajiem prasījumiem, kas ir vērsti uz apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu	4
Par pirmo pamatu attiecībā uz kļūdām, ko Komisija esot pieļāvusi, nosakot konkrēto tirgu	4
Par otro pamatu attiecībā uz pārkāpumu esamību, kuri ir saistīti ar Euroitalia un Michelangelo ietvaros notikušo attiecīgo sarunu kvalifikāciju kā aizliegto vienošanos	7
Par trešo pamatu attiecībā uz kļūdām un pārkāpumiem, ko Komisija esot pieļāvusi, nosakot naudas soda apmēru	14
Par pakārtoti izvirzītajiem prasījumiem attiecībā uz prasītājam uzliktā naudas soda apmēra atcelšanu vai samazināšanu	20
Par tiesāšanās izdevumiem	21